

MICHAEL BILLINGTON, «Les bones fades abandonen el teatre de l'absurd del Court», crítica de l'estrena al diari *Guardian*, 20 de gener de 1995.

(Traducció: Marta Tirado)

Els lectors sensibles són avisats que la següent crítica pot referir paraules que poden pertorbar.

Dit sense embuts, *Blasted*, de l'autora de vint-i-tres anys Sarah Kane, a la sala Upstairs del Royal Court Theatre, conté escenes de masturbació, fel·lació, jocs sexuals sense penetració (*frottage*), micció, defecació —ah, aquelles velles femtes!—, violació homosexual, succió d'ulls i canibalisme. Lluny d'exclamar, com l'home que tenia davant meu: «que retorni el censor», jo simplement em vaig quedar preguntant-me com aquelles ingènues tonteries havien aconseguit passar per davant del normalment sensat comitè de selecció d'obres del Court.

Kane comença relativament suau. Un periodista de premsa groga d'estar per casa, de mitjana edat, moribund i racista duu una noia de vint-i-un anys amb dificultats

comunicatives i aparentment epilèptica a la seva habitació d'hotel de Leeds amb l'objectiu de seduir-la; i, al principi, existeix certa tensió sobre com la desconfiança de la noia s'enfronta a la intransigència de l'home.

Però l'absurditat s'insereix a escena amb la revelació que l'armat periodista és algun tipus d'agent secret del govern; i floreix fins a la seva màxima maduresa quan un patològicament violent, sexualment indiscriminat soldat, un refugiament de la guerra civil que s'està propagant ràpidament pels carrers, entra a través de la porta de l'habitació de l'hotel.

Malgrat això, jo em vaig quedar fascinat en adonar-me'n que el desordre públic no havia interferit ni amb el servei d'habitacions ni amb els partits de futbol a Elland Road. Clarament, es viu una situació extrema a Leeds.

La raó per la qual l'obra fracassa és perquè no es dona sentit a la realitat externa —qui està exactament cridat a lluitar contra qui als carrers?— i que la indignació moral de Kane respecte a la civilització moderna s'enfronta amb la llei dels rendiments decreixents: en el moment en què el cec i afamat periodista és reduït a desenterrar les tarimes

per devorar un nadó mort (t'havia avisat) nosaltres hem absorbit tants horrors que som reduïts a una absoluta indiferència.

James Macdonald dirigeix aquest refregit amb sorprenent control i Pip Donaghy, Kate Ashfield i Dermont Kerrigan són els actors desafortunadament implicats.

Després d'una temporada d'obres espectaculars a la sala Theatre Upstairs basada en l'observació d'extracte social, les bones fades de cop semblen haver abandonat la bona estrella del nou drama.

JACK TINKER, «Aquest festival d'immundícia repugnant. Blasted de Sarah Kane: Al Royal Court, Sala petita (Upstairs)», crítica de l'estrena al diari *Daily Mail* del 19 de gener 1995. (Traducció: Alícia Gorina)

Fins a ahir a la nit pensava que era immune als impactes teatrals. No ho sóc. Finalment m'han convertit en un conservador moralista. Ja que estava completament i totalment indignat per una obra que semblava no tenir límits en la decència, ni missatge que transmetre com a excusa.

Per què Sarah Kane, de vint-i-tres anys, decideix escriure, això és cosa seva. Suposo que perquè va rebre una ajuda de la fins ara admirable Fundació Jerwood en la seva missió de recolzar el nou talent. Alguns diran indubtablement que els diners s'haurien hagut de gastar millor en una teràpia mèdica. Però la pregunta real és per què, amb la cooperació del nostre Royal National Theatre, el Royal Court va creure convenient posar-ho en escena. Com a peça teatral no té cap mèrit dramàtic.

La senyora Kane simplement crea el seu entorn sense llei, i aleshores com a resultat d'això permet als seus tres

personatges comportar-se amb la màxima bestialitat els uns amb els altres.

Comencem amb un periodista que gaudeix de tot tipus d'activitat sexual gràfica amb una noia menor i mentalment retardada en una habitació d'hotel en algun lloc d'Anglaterra. Llavors retrocedim per diverses fases inversemblants, de la simple indecència arbitrària fins a la representació vívida d'una violació masculina, seguint amb el canibalisme bàrbar d'un nadó mort fins a la simple defecació a l'escenari.

Només per a aquells acadèmics que busquin justificar qualsevol violència escènica amb l'exemple de Gloucester quan li treuen els ulls a *El Rei Lear*, la senyora Kane té novetats serioses per a ells. Aquí el nostre heroi no només perd els ulls després de ser violat durament, sinó que el seu torturador els mastega amb gust davant dels nostres propis ulls.

Només una persona va marxar de la sala durant tots aquests actes gratuïts, cosa que és una gran mèrit de la bona educació i estoïcisme del públic britànic. La controvèrsia és naturalment sempre una part del tracte

quan s'avança en els límits de l'art. Però amb els gossos de la repressió menjant-se els talons del sexe i la violència allà on l'ensumen, el Royal Court els ha ofert un festí. Afortunadament per a tots nosaltres l'obra esdevé tan risible que l'únic que s'hi pot fer és riure.

NICK CURTIS, «Aleatori viatge per una cambra d'horrors», crítica de l'estrena al diari *Evening Standard*, 19 gener 1995. (Traducció: Marta Tirado)

No crec que hagi vist encara una obra que pugui superar el perpetu atac violent de Sarah Kane contra les sensibilitats i a favor del pur i no adulterat brutalisme. Apilant commoció sobre commoció, *Blasted* és una poderosa experiència de la mateixa manera que ho és ser atacat. Violació, tortura, canibalisme, mort: tot això hi és present, al llarg de dues hores ininterrompudes. Podria ser una salvatge condemna d'una societat desposseïda de valors i incapaç de compassió, però tot sembla massa aleatori i implacable per entendre l'obra així. No puc creure que Kane, de vint-i-tres anys, escrivís això només per horroritzar, però al final dóna aquesta sensació.

Blasted comença com una peça d'un realisme descarnat i acaba (potser) com una fantasia admonitòria, on les barbàries d'una zona de guerra són servides a la porta d'una habitació d'hotel de Leeds. És en aquesta habitació que l'envellit i turmentat periodista sensacionalista Ian espera reconquerir la seva exnòvia de vint-i-tants abans que el càncer o la cirrosi el reclamin. En contrast amb el

flagrant desdeny d'Ian cap a Déu, la dignitat i la mútua camaraderia, l'exnòvia Cate és penosament innocent. Immadura i infantil, exhibint la malhumorada franquesa de la infantesa, Cate és propensa a episodis de tartamudeig i atacs que li fan perdre la consciència. Ian li diu «retardada», la viola i fingeix follar-se-la fins corre's durant un dels seus atacs: com a contrapartida ella n'extreu un pagament en forma de carn, mossegant-li el penis.

Tot això ja és suficientment fastigós, però les coses es tornen veritablement estranyes quan un soldat irromp violentament a través de la porta de l'hotel. Viola Ian i li xucla els ulls, llavors se suïcida. Cate retorna de la ciutat, ara sota ocupació militar, portant un nadó (que ràpidament mor) i amb l'hàbit de prostituir-se amb els soldats a canvi de menjar. Les escenes finals són un sistemàtic rastreig a través de les més profundes cavitats de la degradació humana.

Al llarg de l'obra, intentes esbossar un cert sentit a aquesta exhibició d'atrocitats, però l'escriptura de Kane evadeix tota interpretació. En un moment determinat ella sembla acusar Jim de ser un defensor de la mentalitat que causa la guerra, i de les obscenitats en temps de guerra, però la

teorització social o política sempre és eclipsada per l'absoluta atrocitat. Kane està parlant d'Irlanda? Bòsnia? Leeds? Prova de contextualitzar-la, el seu catàleg d'inhumanitat provoca finalment repugnància en lloc de reflexió.

Certament, el director, James Macdonald, rígidament rebutja opinar sobre el text. La seva producció simplement mostra l'efectivament odiós Ian de Pip Donaghy, la pertorbadora però no sempre convincent Cate de Kate Ashfield, i el sinistre soldat sense personalitat de Dermot Kerrigan, i ens permet formar-nos-en una idea.

Desafortunadament, aquesta ambivalència i l'enigmàtic propòsit de Kane ens condueix a concloure que l'obra no és res més que una enginyosa cambra d'horror, dissenyada per escandalitzar i res més.